

[Johs. Hansen.]

det regner, falder mere Regn paa en stor Ejendom end paa en lille — jeg husker ikke, om det var det ærede Medlem, der i sin Tid brugte den Forklaring —, saaledes falder der større Ejendomsskatter paa en stor end paa en lille Ejendom, og saaledes maa ogsaa Lettelsen blive større for en stor Ejendom end for en lille.

Men det er jo ikke hele Forklaringen. Nej, en anden Del af Forklaringen er den, at Forholdet mellem Ejendomsskatter og personlige Skatter ligger ikke ens for de store og for de smaa Ejendomme. Det forholder sig tværtimod saaledes, at naar man letter en mindre Ejendom for Ejendomsskat, saa vil, hvis Beløbet skal udredes som personlig Kommuneskat i Stedet for, en meget væsentlig Del af denne Lettelse vende tilbage som personlig Skat. I nogle Tilfælde bliver den personlige Skattebyrde maaske forøget lige saa meget, som Lettelsen af Ejendomsskatter andrager, i nogle Tilfælde maaske lidt mindre, i andre mere, medens det aldeles afgørende er, at naar man letter den store Ejendom for Ejendomsskat, saa bliver det kun en mindre Part — i næsten alle Tilfælde en væsentlig mindre Part —, der vender tilbage som personlig Skat paa den Mand, der besidder denne Ejendom. Det vil sige, at Virkningen af Lovforslaget, hvis det følges af en forøget personlig Skattebyrde og der ikke er anden Dækning end denne forøgede personlige Skattebyrde, vil blive ugunstig eller meget lidt værdifuld for den Mand, som har den lille Ejendom, men meget gunstig for den Mand, der har den store Ejendom. Det er der, hele Problemet ligger. Det er det, man fra konservativ Side i Dag ligesom tidligere er gaaet uden om; det diskuteres man ikke.

Jeg har gjort gældende før, at hvor det drejer sig om den sognekommunale Skat, raader i Virkeligheden Sogneraadene selv for, hvorledes denne Skattebyrde skal fordeles mellem personlig Skat og Ejendomsskat. Og maaske jeg i denne Forbindelse maa gøre opmærksom paa, at der netop i Dag er uddelt her i Tinget et Skrift fra De samvirkende sjællandske Landboforeninger — „Landbrugets Ejendomsskatter“ kaldes det —, hvori dette Spørgsmaal bliver berørt. Med Formandens Tilladelse vil jeg gerne citere et Par Linier deraf. Der staar i denne Pjece:

„Der er ganske vist i Landkommunalloven hjemlet Mulighed for hvert fjerde Aar at ændre Forholdet mellem Skatteudskrivningen paa faste Ejendomme og paa

Indkomst, men for Landbruget er denne Bestemmelse ganske illusorisk derved, at selvstændige Landbrugere og deres Paa-rørende kun udgør ca. 1/3 af Befolkningen i Landdistrikterne“ o. s. v., o. s. v.,

og der føjes til længere nede, at saa forstaa man meget vel Tilbøjeligheden hos Flertallet til forlods at beskatte fast Ejendom. Hvis det er den almindelige Opfattelse ude i Landbefolkningen, at det ligger saaledes, er det et Billede, der i Virkeligheden er fortegnet, idet Kendsgerningen er, at i de Sogneraad, der afgør Spørgsmaalene, har Landboerne Flertallet saa at sige hele Landet over. Jeg erindrer ikke Tallene helt bestemt, men der er her i Landet ca. 10 000 Sogneraadmedlemmer; af dem tror jeg nok, de 6 500 er Landmænd, og af disse 6 500 er, saa vidt jeg husker, 4 500 Gaardmænd. Det vil sige, at Gaardmandsstanden og Landbostanden har den afgørende Indflydelse gennem deres Flertal i Sogneraadene paa dette Omraade, og det vil atter sige, at denne Udtalelse her og en Agitation paa det Grundlag er ganske forfejlet. Jeg mener derfor, man har Lov til at hævde, ogsaa over for de Conservative, naar de stiller med dette Forslag, at det ligger i det væsentlige i Landboernes egen Haand gennem deres Magt og Myndighed i Sogneraadene at foretage denne Fordeling. Naar de ikke har ændret den, er det, fordi de finder, at man er tjent med Fordelingen og ønsker at bevare den ude i Sognekommunerne.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Venstres ærede Ordfører udtalte, at hans og hans Partis Stilling med Hensyn til Støtte til Kommunerne kunde der ikke siges noget om, da Landstinget endnu ikke havde set det paagældende Lovforslag. Vi ved jo alle, at en saadan Bemærkning kun er Ord, naar det ærede Medlems Parti i Folketinget simpelt hen erklærer, at man ikke vil tage Stilling til dette Lovforslag nu, da vi er en Dag før Rigsdagssamlingens Slutning. Naar det er Tilfældet, giver jeg ikke meget for, at man her i Landstinget erklærer, at hvis Lovforslaget kom herover, skulde man nok faa noget ud af det. Nej, Sandheden er den, at man vil tale om Merindkomstskat og Støtte til Kommunerne, men i det Øjeblik, Regeringen forelægger Forslag i begge Henseender, hvis Saglighed og rigtige Udformning der vist ikke kan siges noget imod, nægter Partiet simpelt hen at tage Stilling dertil.

Jeg har faaet et ejendommeligt Indtryk af den Maade, hvorpaa den ærede